

BALLAI LÁSZLÓ

Mosoly a tóból

© COPYRIGHT 2004, BALLAI LÁSZLÓ, MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ "EZREDVÉG" IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XIV ÉVFOLYAM, 2. (2004. FEBRUÁRI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A
[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)
OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2004, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

Időnként artikulálatlan hangon szidta a kicsi gyermeket, és mindennek elmondta az anyját, akit esténként együtt vártak haza. Máskor meg asszonyos kedvességgel becézgette, ölébe vette, ringatta. Ringatta? Ezt persze Ábry csak feltételezhette, mert az apa-leány kapcsolatnak csupán fültanúja volt. Amikor a lépcsőházban először találkoztak, egy udvarias fiatalembert ismert meg, aki kétéves forma kislányát is köszönésre nógatta. Ő vigyázott a gyerekekre, és amikor este a felesége is hazaért, a falon keresztül teljes volt a családi béke, anya és leánya boldogan gügyörésztek, amíg az apa televíziót nézett.

Csak napközben adódtak nehézségek. A kislány eldugta a tányérját, kiöntötte a vázából a vizet, és apja kívánságaira gyakran hisztérikusan reagált, fellobbantva benne a trágárság, sőt a tettelegesség tüzét. Ha már ütések is csattantak, Ábry át-átdörömbölt a falon.

Otthon gyakran megemlítette a dolgot Valinak, akivel kettesben éltek.

– Ugyan, apa, azért veszed ennyire a szívedre, mert kevesebb a munkád – vetette oda a lánya a televízió mellől.

Ábrynak valóban nem sok tennivalója akadt mostanság, négy munkatársának is fel kellett mondania. Harminc évig dolgozott egy textilipari vállalatnál, ahol a főkönyvelőségig vitte. A rendszerváltást követően külföldi kézre került a gyár. A befektetőt csupán a telek érdekelte, amelyen a régi épület teljes bontása után irodaházat akart létesíteni. Mind az ezerkétszáz dolgozó munkanélküli lett. Ábry felismerte, hogy a gazdaság liberalizálása szükségképpen a könyvelők iránti kereslet megnövekedésével jár, és saját céget alapított. Kezdetben nyolcan is alig győzték a munkát, de a vállalkozók csakhamar jövedelmük eltüntetését várták el tőlük. Ábry nem volt hajlandó valótlan adatok könyvelésére, így klientúrája olyannyira megcsappant, hogy Tündével egy-két nap alatt végeztek a főkönyvekkel, azután csak úgy tettek-vettek az irodában. Felfigyeltek hát arra, mi történik a szomszédban.

Kezdetben persze nem tudták, mik ezek a hol rövid, éles, hol elnyújtott, vonító hangok. Amikor azonban a gyereksírás is feljajdult, rájöttek, hogy nem valami háziállatról van szó. Hallgatózáshoz hozzászókkott fülük egy idő múlva kiválóan érzékelték a két ember minden rezdülését.

– Hogy ütheti meg valaki a saját gyermekét? – sóhajtott fel Tünde.

– El sem tudom képzelni – mondta elgondolkodva Ábry.

És ekkor szemük összevillant. Egymásra mosolyogtak. Hónapok óta kettesben töltötték a napokat az irodában. Évek óta magányosak voltak. Ábryt elragadták a nő ruhája mögött sejlő formák. Tekintete a nő bordó nylonharisnyás lábára tapadt. Tünde is ráébredt, mennyire vonzza az őszülő férfi gödrös mosolya. Lassú mozdulattal végigsimogatta térdét. A harisnyaszemek apró kisülései csak úgy pattogtak a tenyere alatt.

Hónapokig tartott az irodai szerelem. Ábry nem merte megosztani boldogságát Valival, akinek az arcán mindig *az a mosoly* tündökölt, amely tizenkilenc éve ragyogott rá Tihanyban, és azóta is idézte nappal, éjjel.

Ábry a Balatonban úszott. Csukott szemmel tempózott, csak időnként nyitotta fel szemhéját. Hirtelen, mint sellő, az orra előtt bukkant fel a vízből egy lány és önfeledten rámosolygott, majd huncutul menekülést színlelt. A férfi utána vetette magát, egy-két tempóval beérte, de amikor megfoghatta volna, lemaradt. Így játszadoztak-incselkedtek egymással vagy fél napig, az ebédről is teljesen megfeledkeztek, futó csókokból, ölelésekből merítve az energiát. A tünemény Ábryhoz ment feleségül, mosolya a férfi életének fénye és értelme lett, s még a legborúsabb napokon is felderítette az egyhangú főkönyveket.

Gyönyörű kislányuk született. A csöppség arcán azonnal felderült a halhatatlan anyai mosoly. Amikor a tizenhárom éves Vali úttörőtáborba utazott, azt találták ki, hogy, mint hajdan szombatonként, az Uránia mozi előtt randevúznak, és megnézik a hat órás előadást. Ábry ért oda elsőnek és már zsebében lapult a mozijegy, amikor a felesége feltűnt a túloldalon, és megállt a pirosnál. Mindkét irányba hatalmas autóáradat hömpölygött. Amikor zöldre váltott a lámpa, néhány kocsi a kereszteződésben szorult. Az asszony szerelmes önfelédtséggel átszaladt a zebrán Nagy dudaszóval kivágott egy luxusautó, és elütötte. Az asszony felröppent, mint a fénix madár, majd élettelenül alázuhant. A táskájából kiguruló púdertartó Ábry cipőjéhez koccant.

Hetek múlva Vali gyászban megtört gyermekarcán újból felragyogott az a földöntúli mosoly. Ábry a lába elé rakta a világot, csakhogy újra és újra láthassa szerelme mosolyát. Nem is próbálkozott más nővel Ez a mosoly még öt év múlva is ott tündökölt előtte, amikor Tündével szeretkezett.

Egy alkalommal váratlan munka adódott. Kelepeltek a nyomtatók, fodrozódó papírhalomok zizegtek, csattogtak a számológépek. Főnök és beosztott csupán késő este fonódhattak egymásba. A szomszéd lakásban egész nap csönd volt. Ez persze a munkazaj mellett nem tűnhetett fel és később is alig, amikor a technika zörejeit a testek zajgása váltotta fel. Hirtelen valaki berobbant az irodába és felkattintotta a villanyt. Tünde felsikoltott, és kirohant a fürdőszobába.

– Bocsánat – dadogta a szomszéd. Részegségében hosszasan kutató a szavak után. – A gyereket levittem vidékre a nagymamájához, aztán hazajövet benéztem a *Bertalan*-ba a haverokhoz. Az ajtó nyitva volt, mint amikor a feleségem itthon van...

– Menjen már innen! – kiáltott rá Ábry, miközben megszégyenülve kapkodta magára a ruháit.

– Néha nekem is jár egy kis szabadság – jegyezte meg távozóban a szomszéd, és felnevetett.

Ábry nem láthatta többé Tündét. Elköltözött, és édesanyja nem adta meg az új címét. A férfi csak ült az irodában, és hallgatta a szomszéd családot. Igyekezett lopva érkezni, és távozni, nehogy összefusson az apával Egyszer hazafelé menet mégiscsak beleszaladt. A fiatal férfi szemében leplezetlen gúny jelent meg. Ábry tehetetlenül sündörgött el mellette, mert magát is mocskosnak érezte...

Gondolatai ránehezedtek, összenyomták Az útkereszteződésben nem látta a piros lámpát. Csikorgó fékezést hallott, majd elvesztette az eszméletét. Amikor kivilágosodott a világ, emberek hajoltak fölé.

– Jól van?

– Köszönöm, igen – mondta Ábry, bár kínzó fájdalom hasogatott a tarkója táján.

Tápázkodni kezdett.

– A helyszínen le kéne löni azt a szemét sofőrt, aki állon vágta – háborgott valaki. – Nem igaz, hogy ebben az országban már mindent szabad!

– Persze, mert a kommunisták győztek a választásokon...

– Na, mondja, a jobbszélsőknek mit köszönhetünk? Felét éri a nyugdíjam!

Hazaérve Valit a televízió előtt találta. A *Terminátort* adták. Ábry hűledezve nézte a jelenetet, amelyben Arnold Schwarzenegger kiveszi a szemét, és felhajtja a bőrt a karján, amelyben izmok helyett drótok futnak.

– Te ilyesmit nézel, Vali? – kérdezte Ábry.

– Azt nézek, amit akarok – válaszolt a lány, és rámosolygott apjára.

Ábry fejébe lüktető fájdalom nyilallt. A felesége tizennyolc évesen soha nem mondott volna ilyesmit. És nem a korszak volt más, hanem ő. Ez a mosoly csak látszólag az övé, az arcbőr gyűrődése csupán, üres reflexió, mögötte ugyanúgy nincs semmi, mint a Schwarzenegger-robot plasztik borítója alatt.

– Hogy mersz velem így beszélni? - csattant fel Ábry.

– Jaj, apa, hagyj már ezekkel a fárasztó kérdéseiddel...

– Te, te, vigyázz!

– Biztos megint semmi dolgod nem volt az irodában, csak azt az örültet hallgattad, aki üvöltözik a gyerekével. Igazán kereshetnél valami normális munkát! Miből élünk így meg?

Ábrynak meglódult a keze. Vali sírva fakadt, ám apja saját üvöltésétől nem hallotta sem őt, sem az arcbőrén csattanó tenyerének hangját.

Arra ocsúdott, hogy dörömbölnek a falon.

VÉGE